

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžak/7/2018
Identifikačné číslo spisu: 1017201820
Dátum vydania rozhodnutia: 18.07.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1017201820.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Hatalovej, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): J. E. I., nar. XX.XX.XXXX, štátny príslušník Nigérie, doklad totožnosti K., t. č. Maďarská republika, právne zastúpený: Liga za ľudské práva, občianske združenie so sídlom Štúrova 3, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad, Pivonková 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ČAS: MU-DS-17-42/2016-Ž zo dňa 12. septembra 2017, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6SaZ/6/2017 - 112 zo dňa 12. januára 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6SaZ/6/2017 - 112 zo dňa 12. januára 2018 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. ČAS: MU-DS-17-42/2016-Ž zo dňa 12. septembra 2017 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania na krajskom a kasačnom súde.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím č. ČAS: MU-DS-17-42/2016-Ž zo dňa 12.09.2017 (ďalej len “preskúmané rozhodnutie”) žalovaný podľa § 11 ods. 1 písm. c/ ods. 3, § 53b ods. 1, § 9, § 10 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o azyle“) zamietol žiadosť sťažovateľa o udelenie azylu ako neprípustnú, nakoľko v jeho prípade je na konanie o udelenie azylu príslušná Maďarská republika. Vo výrokovej časti rozhodnutia žalovaný poukázal na článok 29 ods. 1,2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26.06.2013, ustanovujúceho kritéria a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny v jednom z členských štátov (ďalej len „Nariadenie Dublin III“).

2. Preskúmané rozhodnutie vychádza zo skutočnosti, že po príchode sťažovateľa na územie Slovenska v máji 2016, na základe povolenia na pobyt vydaného Maďarskom platného do 03.07.2016, sťažovateľ dňa 08.10.2016 požiadal pred pracovníkmi oddelenia azylu Policajného zboru Humenné o udelenie azylu na území Slovenskej republiky z obavy o svoj život a tiež z dôvodu zlúčenia rodiny, nakoľko na Slovensku má manželku a dcéru. Preverení daktyloskopických odtlačkov prstov podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 603/2013 z 26.06.2013 bola zistená zhoda, nakoľko sťažovateľ dňa 30.07.2012 požiadal o udelenie azylu na území Grécka a dňa 09.09.2013 na území Maďarskej republiky. V pohovore zo dňa 25.10.2016 sťažovateľ uviedol, že na prelome rokov 2011 a 2012 pricestoval z Nigérie do Turecka, odkiaľ pokračoval do Grécka, Macedónska, Srbska a Maďarska, kde požiadal o azyl a kde sa spoznal so svojou manželkou, s ktorou sa v Maďarsku v januári 2016 zosobášili. Predtým, v roku 2014 sa im narodila dcéra. V Maďarsku mu jeho žiadosť o azyl bola zamietnutá, bolo mu ale udelené povolenie na pobyt, platné do júla 2016. V máji 2016 pricestoval na Slovensko, kde sa v obci Bátka zdržiaval u rodičov manželky. Žiadosť o prevzatie sťažovateľa bola partnerskému úradu v Maďarsku zaslaná dňa 27.10.2016. Žalovaný poukázal na článok XII ods. 4 kapitoly 1 vykonávacieho Nariadenia Komisie (EÚ) č. 118/2014 z 30.01.2014, ktorým sa mení Nariadenie (ES) 1560/2013, podľa ktorého ak žiadateľ je držiteľom jedného, alebo niekoľkých povolení na pobyt, ktorých platnosť sa skončila pred menej ako dvoma rokmi, alebo jedného, alebo niekoľkých víz, ktorých platnosť sa skončila pred menej ako 6 mesiacmi a ktoré mu skutočne umožnili vstup na územie členského štátu, je za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu zodpovedný ten členský štát, ktorý vydal toto povolenie. Keďže platnosť povolenia na pobyt sa sťažovateľovi skončila v júli 2016, za posúdenie jeho žiadosti je podľa Nariadenia Dublin III naďalej zodpovedné Maďarsko. Maďarsko dňa 27.12.2016 písomne akceptovalo prevzatie sťažovateľa a súhlasilo s jeho odovzdaním na svoje územie.

3. Žalovaný namietol tvrdenia sťažovateľa, že jeho rozhodnutie nie je realizovateľné, podstatným podľa žalovaného je, že je v súlade s príslušnými právnymi predpismi vzťahujúcimi sa na azylové konanie a s Nariadením Dublin III a že zo strany Slovenskej republiky boli splnené všetky potrebné náležitosti a povinnosti. Žalovaný teda nemôže prevziať zodpovednosť za posudzovanie žiadosti o udelenie azylu len z dôvodu nízkeho počtu zrealizovaných transferov v prípadoch, ktoré nie sú totožné s prípadom sťažovateľa. Ďalej zdôraznil, že manželka a dcéra sťažovateľa nespĺňajú kritériá definície rodinných príslušníkov podľa článku 2 písm. g/ Nariadenia Dublin III, nakoľko nespĺňajú podmienku existencie rodiny už v krajine pôvodu žiadateľa a nespádajú ani do definície príbuzných podľa písm. h/ uvedeného článku. Poznamenal, že článok 7 ods. 3 sa aplikuje len v prípade posudzovania kritérií stanovených v článku 8 - v prípadoch maloletých osôb, článku 10 - rodinných príslušníkov, ktorí sú žiadateľmi o medzinárodnú ochranu a článku 16 - závislých osôb. Sťažovateľa sa ani jedna z týchto podmienok netýka. Žalovaný poukázal na doplňujúci pohovor, v ktorom sťažovateľ uviedol, že z pobytu v Maďarsku nemá negatívne skúsenosti a nevedel uviesť ani žiadne konkrétne materiálne nedostatky, naopak uviedol, že žiadne nepocíťoval a to aj z dôvodu pomoci od svojej sestry. Neuviedol ani, že by nejaké nedostatky vnímal od ďalších žiadateľov o azyl vo svojom okolí. Napriek tomu, ako jednu z námietok proti napadnutému rozhodnutiu uviedol práve absolútny nedostatok materiálnych podmienok pre žiadateľov v Maďarsku, pričom túto námietku nedokázal obhájiť a ani neskôr pri doplňujúcom pohovore vysvetliť. Podotkol, že správy, na ktoré sa sťažovateľ odvolával, pochádzajú prevažne z rokov 2015 a 2016 za diametrálne odlišnej situácie v Maďarsku a už nezodpovedajú realite. Aj námietku neuplatnenia zlúčenia rodiny považoval žalovaný za neopodstatnenú, pretože za účelom zlúčenia rodiny podľa § 10 zákona o azyle možno postupovať len v prípade, ak ide o zlúčenie osoby uvedenej v § 10 ods. 1 zákona o azyle už s osobou, ktorej bol azyl udelený. Tento možno v zmysle § 10 ods. 3 zákona o azyle udeliť len osobe, ak ide o zlúčenie rodiny s azyllantom, ktorému bol azyl udelený výlučne z dôvodov podľa § 8 zákona o azyle.

II.

Konanie na krajskom súde

4. Proti preskúmanému rozhodnutiu podal sťažovateľ správnu žalobu spolu s návrhom na priznanie odkladného účinku tejto žalobe. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 14.11.2017 č. k. 6Saz/6/2017-51 nepriznal správnej žalobe odkladný účinok. O správnej žalobe Krajský súd v Bratislave v

konaní podľa ust. § 221 a nasl. S.s.p. pri jej neformálnom posudzovaní (§ 206 ods. 3 S.s.p.) rozhodol tak, že jej nebolo možné vyhovieť z nasledujúcich dôvodov:

- zariadenie, do ktorého sú žiadatelia o azyl v Maďarsku umiestňovaní spĺňajú kritériá tzv. prepracovanej prijímacej smernice,

- nakoľko kritériá kritéria a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o udelenie azylu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny v jednom z členských štátov, sú dané Nariadením Dublin III, nemá žiadateľ právo určovať si krajinu, ktorá bude o jeho žiadosti rozhodovať,

- zohľadniť nemožno ani argumenty sťažovateľa, podľa článku 7 ods. 3 Nariadenia Dublin III, zohľadňujúce právo na rodinný a súkromný život, berúc do úvahy, že sťažovateľ má na území Slovenskej republiky manželku a dcéru. V ich prípade nie je splnená podmienka daná čl. 2 pís. g/ Nariadenia Dublin III, definujúcim rodinných príslušníkov, nakoľko rodina musí existovať už v krajine pôvodu,

- možnosť dosiahnuť udelenie azylu subjektívnym výkladom ust. § 9 zákona o azyle ako neprípustnú odôvodnil vo svojom rozhodnutí zo dňa 26.04.2017, sp. zn. 5Saz/5/2017 už Krajský súd v Košiciach, pričom poukázal na § 10 zákona o azyle upravujúce účel zlúčenia rodiny s manželom azylanta podľa ods. 1, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a len ak ide zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8. Pre nesplnenie týchto zákonných podmienok, citované ustanovenia na udelenie azylu pre účely zlúčenia rodiny využiť nemožno,

- k žalobnej námietke o neudelení azylu z humanitných dôvodov súd uviedol, že sťažovateľ vo svojom odôvodnení nezabudol ani na túto alternatívu a v súlade s hypotézou § 9 zákona o azyle ju danému prípadu zodpovedajúcim spôsobom aj odôvodnil,

- prvé rozhodnutie žalovaného z 28.12.2016, ktorým bola sťažovateľova žiadosť o azyl zamietnutá ako neprípustná a ktorým bolo rozhodnuté, že na jej posúdenie je zodpovedná Maďarská republika bolo zrušené rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Saz/5/2017 a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Následne vydal žalovaný preskúmané rozhodnutie. Podanej žalobe voči nemu nebol uznesením priznaný odkladný účinok. Ako už bolo uvedené, príslušný maďarský úrad akceptoval prevzatie späť sťažovateľa dňa 27.12.2016 a s poukazom na uvedené, šesťmesačná lehota na prijatie späť sťažovateľa uplynie v zmysle článku 29 ods. 1 prvý pododsek Nariadenia Dublin III až právoplatnosťou rozsudku tunajšieho súdu v tomto konaní o žalobe podanej voči preskúmanému rozhodnutiu,

- námietka o nedostatočnom zistení skutkového stavu veci tým, že mu nebolo umožnené vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a navrhovať doplnenie dokazovania opäť neobstojí. V zistení skutkového stavu nedošlo k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z konania alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti a správny súd konštatuje, že uvedený žalobný dôvod nie je naplnený,

- žalovaný riadne zistil skutočnosti potrebné na vyvodenie záverov k akým dospel a z obsahu administratívneho spisu jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ bol so všetkými úkonmi riadne oboznámený s možnosťou sa k nim aj prostredníctvom ustanoveného tlmočníka vyjadriť.

III.

Obsah kasačnej sťažnosti/stanoviská

A)

5. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť z dôvodu uvedeného v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t. j. z dôvodu, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

6. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol, že:

- nesprávne právne posúdenie ako zo strany žalovaného, tak aj správneho súdu, bolo posúdenie namietaného uplynutia lehoty na odovzdanie sťažovateľa do Maďarska podľa čl. 29 Nariadenia Dublin III,

- v dôsledku márneho uplynutia šesť mesačnej lehoty na uskutočnenie odovzdania podľa čl. 29 Nariadenia Dublin III, zanikla povinnosť Maďarskej republiky prevziať sťažovateľa a zodpovednosť za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu prešla na Slovenskú republiku. K prechodu zodpovednosti došlo dňa 12.11.2017 - t. j. uplynutím 6 mesiacov od konečného rozhodnutia o odvolaní, t. j. od právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Saz/5/2017 zo dňa 26.04.2017, ktorý právoplatnosť nadobudol, a teda konečným sa stal doručením dňa 12.05.2017,

- výklad pravidiel upravujúcich právo žiadateľa na účinný opravný prostriedok podľa článku 27 ods. 1 nariadenia Dublin III v spojení s článkom 29, ktorý sa týka opatrení a lehôt na vykonanie rozhodnutí o odovzdaní bol nedávno predmetom rozsudku Veľkej komory Súdneho Dvora EÚ vo veci C-201/16 z 25. októbra 2017 Majid Shiri verzus nemecký Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl,

- o správnej žalobe bolo rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Saz/5/2017, ktorý sa stal právoplatným doručením dňa 12.05.2017. Lehota 6 mesiacov na uskutočnenie odovzdania sťažovateľa do Maďarska preto uplynula 12.11.2017. Povinnosť Maďarska prevziať sťažovateľa preto zanikla ex lege týmto dňom. Týmto dňom tiež prešla zodpovednosť za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu na Slovenskú republiku. Právna formulácia lehoty podľa čl. 29 Nariadenia Dublin III zodpovedá prekluzívnej lehote, a teda jej márne uplynutie ex lege spôsobuje zánik oprávnenia odovzdať sťažovateľa do Maďarska, ale tiež prechod zodpovednosti za jeho žiadosť o azyl na Slovenskú republiku,

- skutočnosť, že výsledkom konečného rozhodnutia o odvolaní (správnej žalobe) bolo zrušenie rozhodnutia podľa čl.26 Nariadenia Dublin III (rozhodnutia ČAS: MU-DS-17-11/2016-Ž), nemá žiaden vplyv na začatie plynutia lehoty na odovzdanie podľa čl. 29 predmetného nariadenia, a ani na jej plynutie. Opačný názor, o ktorý sa opiera právne posúdenie žalovaného, nemá oporu v Nariadení Dublin III,

- dôvodmi, pre ktoré namietal nesprávne právne posúdenie čl. 3 ods. 2 Nariadenia boli práve v konaní zistené systémové chyby v maďarskom azylovom systéme, ktoré sa prejavujú (a.) v konaní a (b.) v materiálnych podmienkach pre žiadateľov o azyl v Maďarsku v dôsledku nepriaznivej situácii, ale aj nepriaznivým zmenám právneho prostredia v Maďarsku po masovom prílive migrantov a žiadateľov o azyl v roku 2015,

- v opakovanom konaní predložil množstvo informácií, ktoré preukazujú, že situácia v maďarskom azylovom konaní sa od apríla 2017 nezlepšila, ale skôr zhoršila, čo namietala aj Európska komisia, ktorá proti Maďarskej republike začala konanie pre porušovanie povinností členského štátu vplyvajúcich z práva EÚ v oblasti azylového acquis - tzv. infringement procedure,

- žalovaný odmietol zohľadniť právo sťažovateľa podľa čl. 8 s odvolaním sa na ustanovenia Nariadenia Dublin III, ktoré ho nezaväzujú konať tak, aby porušil čl. 8 Dohovoru, naopak, ustanovenia predmetného nariadenia mu nebránia konať tak, aby čl. 8 rešpektoval, aj keď nejde o rodinných príslušníkov, ktorých nariadenia výslovne pomenúva vo svojich ustanoveniach o špecifických situáciách,

- rozhodnutie o zamietnutí jeho žiadosti ako neprípustnej jednoznačne je priamo v rozpore s najlepším záujmom maloletej dcéry sťažovateľa, ale aj jeho manželky vzhľadom na ich silné citové a rodinné väzby,

7. Navrhol, aby kasačný súd rozhodol tak, že rozsudok krajského súdu zmení tak, že rozhodnutie žalovaného zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

B)

8. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti konštatoval, že odovzdaním sťažovateľa do Maďarskej republiky dňa 06.12.2017 nedošlo k porušeniu práva sťažovateľa na rodinný život tak, ako mu ho garantuje čl. 8 Dohovoru, ani k ohrozeniu či poručeniu základných ľudských práv a slobôd sťažovateľa a taktiež nevytvára ani prekážku na spoločný rodinný život s manželkou a dcérou. Navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu SR

9. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ v lehote včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.) s prihliadnutím na neformálnosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 v spojení s § 206 ods. 3 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave je potrebné zmeniť tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku (§ 462 ods. 2 S.s.p.)

10. Rozhodol v lehote vymedzenej v ustanovení § 458 ods. 1 S.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 18. júla 2018 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

Podľa ust. § 11 pís. c/ zákona o azyle, ministerstvo zamietne žiadosť o udelenie azylu ako neprípustnú, ak je na konanie o udelenie azylu príslušný iný štát.

Podľa ust. § 53b ods.1 zákona o azyle, pri určení členského štátu Európskej únie zodpovedného za posúdenie žiadosti o udelenie azylu, ktorú podal štátny občan tretej krajiny v jednom z členských štátov Európskej únie, sa použijú kritériá a mechanizmy uvedené v právne záväzných aktoch Európskej únie; na posúdenie žiadosti o udelenie azylu, ktorú podal cudzinec, ktorému bolo poskytnuté dočasné útočisko, je však zodpovedný predovšetkým členský štát, ktorý súhlasil s jeho presídlením na svoje územie.

Podľa čl. 3 odsek 2 Nariadenia Dublin III, keď nie je možné určiť žiaden zodpovedný členský štát na základe kritérií uvedených v tomto nariadení, je za jej posúdenie zodpovedný prvý členský štát, v ktorom bola žiadosť o medzinárodnú ochranu podaná.

Ak nie je možné odovzdať žiadateľa do členského štátu, ktorý je primárne určený za zodpovedný, pretože sa zo závažných dôvodov možno domnievať, že v konaní o azyle a podmienkach prijímania žiadateľov existujú v danom členskom štáte systémové chyby, na základe ktorých hrozí žiadateľom neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie v zmysle článku 4 Charty základných práv Európskej únie, členský štát uskutočňujúci proces určovania zodpovedného členského štátu pokračuje v posudzovaní kritérií stanovených v kapitole III s cieľom zistiť, či iný členský štát nemôže byť určený ako zodpovedný.

Ak nemožno vykonať odovzdať podľa tohto odseku do žiadneho členského štátu určeného na základe kritérií stanovených v kapitole III alebo do prvého členského štátu, v ktorom bola podaná žiadosť, stane sa zodpovedným členským štátom členský štát, ktorý uskutočňuje proces určovania zodpovedného členského štátu.

Podľa ods. 3 tohto článku, každý členský štát si ponechá právo poslať žiadateľa do bezpečnej tretej

krajiny pri dodržaní pravidiel a záruk stanovených v smernici 2013/32/EÚ.

Podľa č. 29 Nariadenia Dublin III,

1. odovzdanie žiadateľa alebo inej osoby uvedenej v článku 18 ods. 1 písm. c) alebo d) zo žiadajúceho členského štátu do zodpovedného členského štátu sa uskutoční v súlade s vnútroštátnym právom žiadajúceho členského štátu, po porade medzi dotknutými členskými štátmi, akonáhle to je prakticky možné a najneskôr do šiestich mesiacov od akceptovania dožiadania iným členským štátom o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby alebo konečného rozhodnutia o odvolaní alebo preskúmaní, ak majú v súlade s článkom 27 ods. 3 odkladný účinok.

Ak sa odovzdania do zodpovedného členského štátu vykonávajú odchodom s dozorom alebo eskortovaním, členské štáty zabezpečia, aby sa vykonávali ľudským spôsobom a aby sa pritom v plnej miere dodržiavali základné práva a ľudská dôstojnosť.

Ak to je potrebné, žiadajúci členský štát vydá žiadateľovi laissez passer (priepustku). Komisia prostredníctvom vykonávacích aktov stanoví vzor laissez passer (priepustky). Uvedené vykonávacie akty sa prijímajú v súlade s postupom preskúmania uvedeným v článku 44 ods. 2.

Zodpovedný členský štát podľa potreby informuje žiadajúci členský štát o bezpečnom príchode dotknutej osoby alebo o skutočnosti, že sa nedostavila v stanovenej lehote.

2. Ak sa odovzdanie neuskutoční v lehote šiestich mesiacov, zodpovedný členský štát bude zbavený svojej povinnosti prevziať alebo prijať späť dotknutú osobu a táto zodpovednosť sa presunie na žiadajúci členský štát. Táto lehota sa môže predĺžiť najviac na jeden rok, ak sa odovzdanie nemohlo uskutočniť kvôli uväzneniu dotknutej osoby, alebo najviac na osemnásť mesiacov, ak je dotknutá osoba na úteku.

3. Ak bola osoba odovzdaná chybne, alebo ak bolo rozhodnutie o odovzdaní na základe odvolania alebo preskúmania zrušené po tom, ako sa uskutočnilo odovzdanie, členský štát, ktorý uskutočnil odovzdanie, bezodkladne prijme túto osobu späť.

Podľa čl. 26 odsek 1 Nariadenia Dublin III, keď dožiadaný členský štát akceptuje, že má prevziať alebo prijať späť žiadateľa alebo inú osobu uvedenú v článku 18 ods. 1 písm. c) alebo d), žiadajúci členský štát oznámi dotknutej osobe rozhodnutie o jej odovzdaní do zodpovedného členského štátu a v príslušných prípadoch aj rozhodnutie neposudzovať jej žiadosť o medzinárodnú ochranu. Ak dotknutú osobu zastupuje právny zástupca alebo iný poradca, môže členský štát rozhodnúť, že rozhodnutie oznámi tomuto právnenému zástupcovi alebo poradcovi a nie dotknutej osobe, a prípadne ju o rozhodnutí upovedomí.

Podľa čl. 27 odsek 3 Nariadenia Dublin III, na účely odvolania proti rozhodnutiu o odovzdaní alebo jeho preskúmania členské štáty vo svojom vnútroštátnom práve stanovujú, že:

a) na základe odvolania alebo preskúmania získava dotknutá osoba právo zotrvať na území daného členského štátu až do prijatia rozhodnutia vo veci odvolania alebo preskúmania, alebo

b) odovzdanie sa automaticky odkladá a tento odklad zanikne po určitom primeranom období, počas ktorého má súd po podrobnom a prísnom preskúmaní rozhodnúť o tom, či má odvolanie alebo preskúmanie odkladný účinok, alebo

c) dotknutá osoba môže v primeranej lehote požiadať súd o odklad výkonu rozhodnutia o odovzdaní do prijatia rozhodnutia vo veci jej odvolania alebo preskúmania. Členské štáty zabezpečia, aby bol k dispozícii účinný opravný prostriedok, a to odkladom odovzdania do prijatia rozhodnutia o prvej žiadosti o odklad. Každé rozhodnutie o tom, či sa výkon rozhodnutia o odovzdaní odloží, sa prijme v primeranej lehote, ktorá zároveň umožní podrobné a prísne preskúmanie žiadosti o odklad. V rozhodnutí o tom, že výkon rozhodnutia o odovzdaní sa neodloží, sa uvedú dôvody, na ktorých sa zakladá.

Podľa § 213 ods. 1,2 S.s.p., podanie správnej žaloby má odkladný účinok, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Ak osobitný predpis ustanovuje, že podanie správnej žaloby nemá odkladný účinok, správny súd môže na návrh žalobcu a po vyjadrení žalovaného odkladný účinok uznesením priznať. Návrh na priznanie odkladného účinku sa podáva spolu so správnou žalobou. Na rozhodovanie správneho súdu o odkladnom účinku sa primerane použijú ustanovenia § 185 až 189. Správny súd rozhodne o návrhu na priznanie odkladného účinku do 15 dní od jeho podania.

Podľa § 21 ods. ods. 2 zákona o azyle, proti rozhodnutiu ministerstva o zamietnutí žiadosti o udelenie azylu ako neprípustnej alebo ako zjavne neopodstatnenej nemožno podať rozklad. Podanie správnej žaloby proti rozhodnutiu ministerstva o zamietnutí žiadosti o udelenie azylu ako neprípustnej podľa § 11 ods. 1 písm. a), c) až f) a o zamietnutí žiadosti o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenej podľa § 12 ods. 1 a ods. 2 písm. b) až i) nemá odkladný účinok.

11. Sťažovateľ namietal, že správny súd nesprávne právne posúdil preskúmanú vec, t. j. meritum sporu (kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.). V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na to, že s týmto kasačným dôvodom zákonodarca spája právnu situáciu, kedy správny súd na správne a zákonným spôsobom zistený skutkový stav (§ 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.) bez väd zaťažujúcich jeho rozhodovanie (písmena a/ až f/) nesprávne aplikuje objektívne právo v merite veci bez možnosti opory v doterajšej ustálenej rozhodovacej praxi kasačného súdu.

12. Nesprávnosť aplikácie objektívneho práva správnym súdom je zapríčinená chybným výberom normy hmotného práva alebo procesného práva, ktorá vo svojej hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom konkrétne spočíva v tom, že odvolací súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

13. V súvislosti s uvedeným kasačný súd musí zdôrazniť, že v aplikačnom postupe krajského súdu pri rozhodovaní o merite sporu zistil pochybenie v otázke právneho posúdenia v merite veci odôvodňujúce potrebu zmeny napadnutého rozsudku krajského súdu. V tejto súvislosti sťažovateľ na prvom mieste namietal, že zodpovednosť za posúdenie jeho žiadosti o azyl prešla na Slovenskú republiku a to z dôvodu uplynutia lehoty zakotvenej v čl. 29 odsek 1 Nariadenia Dublin III. Tento dôvod kasačnej sťažnosti kasačný súd považoval za dôvodný.

14. Predmetom konania pred kasačným súdom je napadnutý rozsudok ktorým bola zamietnutá žaloba proti preskúmanému rozhodnutiu žalovaného. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľ požiadalo udelenie azylu na území Slovenskej republiky dňa 08.10.2016. Dňa 27.10.2016 Slovenská republika podala žiadosť o prevzatie sťažovateľa Maďarskou republikou. Dňa 27.12.2016 Maďarsko písomne akceptovalo prevzatie sťažovateľa a súhlasilo s jeho odovzdaním na svoje územie. Nasledujúci deň, 28.10.2016, vydal žalovaný rozhodnutie ČAS: MU-DS-17- 11/2016-Ž, ktorým zamietol žiadosť o azyl sťažovateľa ako neprípustnú podľa §11 ods. 1 písm. c) zákona o azyle, nakoľko zodpovedná za posúdenie jeho žiadosti o azyl je Maďarská republika (ďalej len „predchádzajúce rozhodnutie“) Sťažovateľ nesúhlasil, a preto podal dňa 26.01.2017 správnu žalobu a žiadal Krajský súd v Košiciach o priznanie odkladného účinku tejto správnej žalobe. Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 13.02.2017 sp. zn. 5Saz/5/2017-22 priznal správnej žalobe odkladný účinok („uznesenie o priznaní odkladného účinku“). Dňa 26.04.2015 Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 5Saz/5/2017 zrušil predchádzajúce rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie (ďalej len „zrušujúci rozsudok“). Tento rozsudok bol sťažovateľovi doručený dňa 12.05.2017 do rúk splnomocneného právneho zástupcu a 15.05.2017 žalovanému. Dňa 12.09.2017 žalovaný vydal preskúmané rozhodnutie proti ktorému podal sťažovateľ dňa 12.10.2017 správnu žalobu na Krajský súd v Bratislave spolu s návrhom na priznanie odkladného účinku tejto žalobe. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 14.11.2017 sp. zn. 6Saz/6/2017-51 nepriznal správnej žalobe odkladný účinok (ďalej len „uznesenie o nepriznaní odkladného účinku“) Následne, dňa 12.01.2018 vydal krajský súd napadnutý rozsudok. Sťažovateľ bol na územie Maďarskej republiky odovzdaný 06.12.2017.

15. Kasačný súd sa v tejto súvislosti poukazuje na priamy účinok Nariadenia Dublin III. Priamy účinok tohto druhu sekundárneho práva vyplýva z čl. 288 ZFEÚ (bývalé čl. 189 ZEHS, 249 ZES), podľa ktorého Nariadenie má všeobecnú platnosť. Je záväzná vo svojej celistvosti a je priamo uplatniteľná vo všetkých členských štátoch. (pre porovnanie - smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom voľba foriem a metód ponecháva

vnútroštátnym orgánom. Rozhodnutie je záväzné v celom rozsahu. Rozhodnutie, ktoré označuje tých, ktorým je určené, je záväzné len pre nich. Odporúčania a stanoviská nie sú záväzné.). Okrem toho samotné nariadenie obsahuje klauzulu uplatniteľnosti, podľa ktorej je toto nariadenie záväzné v celom rozsahu a priamo uplatniteľné v členských štátoch v súlade so zmluvami (čl. 49). V tomto duchu judikoval Európsky súd už v rozsudku *Politi s.a.s. proti Ministerstvu financií Talianskej republiky* zo 14. decembra 1971 (Politi, 43/71, ECR s. 1039), ktorým vyslovil, že: Nariadenia majú priamy účinok a sú ako také schopné zakladať individuálne práva, ktoré musia vnútroštátne súdy chrániť.

16. Odôvodnenie 5 Nariadenia Dublin III okrem iného uvádza, že by sa malo umožniť najmä rýchle určenie zodpovedného členského štátu, aby bol zaručený efektívny prístup k postupom na udelenie medzinárodnej ochrany a aby nebolo ohrozené rýchle vybavovanie žiadostí. Odôvodnenie 19 vysvetľuje, že „s cieľom zaručiť účinnú ochranu práv dotknutých osôb by sa mali v súvislosti s rozhodnutiami o odovzdaní do zodpovedného členského štátu stanoviť právne záruky a právo na účinný prostriedok nápravy predovšetkým v súlade s článkom 47 [Charty]. S cieľom zabezpečiť dodržanie medzinárodného práva by mal účinný prostriedok nápravy voči takýmto rozhodnutiam zahŕňať preskúmanie uplatňovania tohto nariadenia, ako aj právnej a faktickej situácie v členskom štáte, do ktorého sa žiadateľ odovzdáva“. Odôvodnenie 32 pripomína, že vo vzťahu k žiadateľom o medzinárodnú ochranu „sú členské štáty viazané svojimi povinnosťami vyplývajúcimi z nástrojov medzinárodného práva, ako aj z príslušnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva“. Odôvodnenie 39 uvádza, že nariadenie Dublin III rešpektuje základné práva a dodržiava zásady chránené Chartou.

17. Zo znenia článku 29 ods. 1 vyplýva, že odovzdanie žiadateľa zo žiadajúceho členského štátu (v tomto prípade z územia Slovenskej republiky) do zodpovedného členského štátu (v tomto prípade do Maďarskej republiky) sa uskutoční v súlade s vnútroštátnym právom žiadajúceho členského štátu, hneď ako to je prakticky možné a najneskôr do šiestich mesiacov od akceptovania dožiadania iným členským štátom o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby (ďalej aj „prvá podmienka“), alebo konečného rozhodnutia o odvolaní alebo preskúmaní, ak majú v súlade s článkom 27 ods. 3 odkladný účinok (ďalej aj „druhá podmienka“). Prvá podmienka vychádza z predpokladu, že zostáva iba upraviť spôsob vykonania a najmä stanoviť jeho dátum. Druhá podmienka vychádza z predpokladu, že dotknutý členský štát preberie konanie o odklade výkonu rozhodnutí o odovzdaní podľa článku 27 ods. 3 nariadenia Dublin III.

18. V ďalšom považuje kasačný súd za nevyhnutné uviesť, že článok 29 ods. 2 nariadenia Dublin III stanovuje, že ak žiadajúci členský štát nedodrží šesťmesačnú lehotu na odovzdanie, tento členský štát sa stane zodpovedným za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu. Dotknutá osoba by preto ostala na území žiadajúceho členského štátu. Takýto dôsledok vyplýva z uplatňovania pravidiel samotného nariadenia Dublin III. Súd dáva do pozornosti, že účelom článku 29 ods. 2 nariadenia Dublin III je poskytnúť žiadajúcemu členskému štátu motiváciu na plnenie spoločného cieľa, ktorý spočíva v dodržiavaní stanovených lehôt, aby sa zabezpečilo rýchle vybavovanie žiadostí a aby sa zabránilo vzniku situácie, keď sa žiadateľ o medzinárodnú ochranu ponechá bez toho, aby bol určený členský štát, ktorý je zodpovedný za posúdenie jeho žiadosti o medzinárodnú ochranu. Ak žiadajúci členský štát nesplní tento kľúčový cieľ, dôsledkom je, že žiadateľ zostáva v tomto žiadajúcom členskom štáte.

19. Kasačný súd poznamenáva, že v článku 27 ods. 3 je zakotvené, že členské štáty musia prijať ustanovenia týkajúce sa odkladu výkonu rozhodnutí o odovzdaní. Členské štáty môžu: a) priznať dotknutej osobe právo zotrvať na území daného členského štátu až do prijatia rozhodnutia vo veci jej odvolania alebo návrhu na preskúmanie; b) stanoviť, že odovzdanie sa automaticky odkladá alebo c) zabezpečiť, aby dotknutá osoba mala možnosť požiadať súd o odklad výkonu rozhodnutia o odovzdaní, kým sa nerozhodne vo veci jej odvolania alebo preskúmania. Cieľom normotvorcu, ktorý umožnil príslušným orgánom členských štátov rozhodnúť sa, či odložia výkon rozhodnutia o odovzdaní, bolo posilniť právne záruky poskytované žiadateľom o medzinárodnú ochranu a umožniť im lepšie brániť svoje práva. Slovenská republika v súlade so znením písm. c), vo vyššie citovanom § 22 ods. 2 zákona o azyle zakotvila, že podanie správnej žaloby proti rozhodnutiu ministerstva o zamietnutí žiadosti o udelenie azylu ako neprípustnej podľa § 11 ods. 1 písm. c) nemá odkladný účinok a preto v predmetnej

veci o priznanie odkladného účinku požiadal sťažovateľ súčasne s podaním správnej žaloby. Prvej správnej žalobe podanej proti predchádzajúcemu rozhodnutiu žalovaného bol odkladný účinok priznaný. Zrušujúci rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 15.05.2017, a teda doručením poslednému z účastníkov- žalovanému, pretože sťažovateľovi bolo doručené skôr, už 12.05.2017. Až nadobudnutím právoplatnosti sa stalo rozhodnutie o preskúmaní, ktoré malo odkladný účinok, konečným v zmysle čl. 29 odsek 1 Nariadenia Dublin III. Správnej žalobe proti preskúmanému rozhodnutiu odkladný účinok nebol priznaný, preto neprichádza do úvahy počítanie 6 mesačnej lehoty od vydania rozhodnutia o nepriznaní odkladného účinku, ako tvrdí žalovaný, či od právoplatnosti napadnutého rozsudku, ako konštatoval krajský súd.

20. Vzhľadom na uvedené kasačný súd považuje za správne tvrdenie sťažovateľa, že lehota 6 mesiacov začína plynúť odo dňa právoplatnosti zrušujúceho rozsudku krajského súdu, ktorý rozhodol o správnej žalobe, ktorej zároveň bol priznaný odkladný účinok. Sťažovateľ však uviedol nesprávny dátum právoplatnosti- 12.05.2017, nakoľko ako už bolo vyššie uvedené právoplatným sa zrušujúci rozsudok stal až doručením poslednému z účastníkov, teda 15.05.2017. Vo svetle uvedeného šesťmesačná lehota na odovzdanie sťažovateľa do Maďarskej republiky uplynula 15.11.2017, pričom nakoľko k odovzdaniu došlo až po tomto dátume, príslušné orgány žiadajúceho členského štátu nemali v takejto situácii vykonať odovzdanie dotknutej osoby do iného členského štátu, ale naopak, boli povinné prijať ex offio potrebné opatrenia na uznanie zodpovednosti prvého členského štátu a na bezodkladné začatie preskúmania žiadosti o medzinárodnú ochranu, ktorú podal sťažovateľ. Pokiaľ ide o počítanie týchto lehôt, je nutné uviesť, že tieto lehoty majú za cieľ vymedziť konanie o prijatie späť a rozhodujúcim spôsobom prispievajú k dosiahnutiu cieľa spočívajúceho v rýchlom vybavovaní žiadostí o medzinárodnú ochranu, aby sa zaručilo, že konanie o prijatie späť sa uplatní bez akéhokoľvek neodôvodneného meškania, čo v prípade sťažovateľa nebolo splnené. Ani zrušenie predchádzajúceho rozhodnutie žalovaného nemá vplyv na začatie plynutia lehoty na odovzdanie podľa čl. 29 predmetného nariadenia, a ani na jej plynutie. Opačný názor, o ktorý sa opiera právne posúdenie žalovaného, nemá oporu v Nariadení Dublin III.

21. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti nasledujúce rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie a ich podstatné body:

- Rozsudok z 25. októbra 2017, Shiri, C-201/16, EU:C:2017:805, body 29-34 a 39-40:

„Článok 29 ods. 2 uvedeného nariadenia spresňuje, že ak sa odovzdanie neuskutoční v lehote šiestich mesiacov, zodpovedný členský štát je zbavený svojej povinnosti prevziať alebo prijať späť dotknutú osobu a táto zodpovednosť prejde na žiadajúci členský štát.

Zo samotného znenia tohto ustanovenia vyplýva, že sa ním stanovuje automatický prechod zodpovednosti na žiadajúci členský štát, a to bez toho, aby bol tento prechod podmienený akoukoľvek reakciou zo strany zodpovedného členského štátu (pozri analogicky rozsudok z 26. júla 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, bod 61).

Tento výklad je tiež v súlade s cieľom rýchleho vybavovania žiadostí o medzinárodnú ochranu uvedeným v odôvodnení 5 nariadenia Dublin III, keďže zaručuje, že v prípade zdržania v priebehu postupu prevzatia alebo prijatia späť sa posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu vykoná v členskom štáte, v ktorom sa nachádza žiadateľ o medzinárodnú ochranu, aby už nedošlo k ďalšiemu odkladaniu tohto posudzovania (pozri analogicky rozsudok z 26. júla 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, bod 54).

Uvedený výklad podporujú aj pravidlá týkajúce sa vykonávania prevozov uvedené v kapitole III nariadenia č. 1560/2003.

Aj keď totiž článok 8 tohto nariadenia ukladá zodpovednému členskému štátu umožniť uskutočnenie prevozu žiadateľa čo najskôr, žiadne ustanovenie uvedeného nariadenia tomuto členskému štátu nedáva po výslovnom alebo implicitnom akceptovaní dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť podľa článkov 22 alebo 25 nariadenia Dublin III možnosť, aby opätovne vyjadril svoju vôľu, pokiaľ ide o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby.

Vzhľadom na uvedené je na druhú otázku potrebné odpovedať tak, že článok 29 ods. 2 nariadenia Dublin III sa má vykladať v tom zmysle, že ak nedôjde k odovzdaniu v lehote šiestich mesiacov stanovenej v článku 29 ods. 1 a 2 tohto nariadenia, zodpovednosť automaticky prejde na žiadajúci členský štát, a to

bez toho, aby bolo potrebné, aby zodpovedný členský štát odmietol prevziať alebo prijať späť dotknutú osobu.

Postupy prevzatia a prijatia späť zavedené nariadením Dublin III sa pritom musia uplatňovať predovšetkým pri dodržaní súboru pevne stanovených lehôt, medzi ktoré patrí aj lehota šiestich mesiacov uvedená v článku 29 ods. 1 a 2 tohto nariadenia. Aj keď sa tieto ustanovenia týkajú úpravy už spomenutých postupov, súčasne rovnako ako kritériá stanovené v kapitole III uvedeného nariadenia prispievajú aj k určeniu zodpovedného členského štátu. Ako totiž vyplýva z bodov 30 až 34 tohto rozsudku, v dôsledku uplynutia tejto lehoty bez toho, aby došlo k výkonu odovzdania žiadateľa zo žiadajúceho členského štátu do zodpovedného členského štátu, zodpovednosť automaticky prejde z druhého na prvý uvedený členský štát (pozri analogicky rozsudok z 26. júla 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, body 50 až 53).

Za týchto podmienok s cieľom zaručiť, že napadnuté rozhodnutie o odovzdaní bolo prijaté pri správnom uplatnení spomenutých postupov, musí byť súd, na ktorý bola podaná žaloba proti rozhodnutiu o odovzdaní, oprávnený preskúmať tvrdenia žiadateľa o medzinárodnú ochranu, podľa ktorých bolo toto rozhodnutie prijaté v rozpore s ustanoveniami článku 29 ods. 2 nariadenia Dublin III, keďže žiadajúci členský štát sa v dôsledku uplynutia lehoty šiestich mesiacov stanovenej v článku 29 ods. 1 a 2 tohto nariadenia ku dňu prijatia uvedeného rozhodnutia už stal zodpovedným členským štátom (pozri analogicky rozsudok z 26. júla 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, bod 55).“

- Rozsudok z 25. januára 2018, Hasan, C 360/16, EU:C:2018:35, body 31-38 a bod 60:

„Okrem toho z judikatúry Súdneho dvora týkajúcej sa článku 29 nariadenia Dublin III vyplýva, že jednak vzhľadom na cieľ uvedený v odôvodnení 19 tohto rozhodnutia spočívajúci v zabezpečení účinnej ochrany práv dotknutých osôb v súlade s článkom 47 Charty základných práv a jednak vzhľadom na cieľ uvedený v odôvodnení 5 uvedeného nariadenia, ktorý spočíva v zabezpečení rýchleho určenia členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, musí mať žiadateľ k dispozícii účinný a rýchly opravný prostriedok, ktorý mu umožní odvolať sa na okolnosti, ktoré nastali po tom, čo bolo voči nemu prijaté rozhodnutie o odovzdaní, ak je zohľadnenie týchto okolností rozhodujúce pre správne uplatnenie tohto istého nariadenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. októbra 2017, Shiri, C-201/16, EU:C:2017:805, bod 44).

Právna úprava, o akú ide vo veci samej, ktorá umožňuje žiadateľovi o medzinárodnú ochranu odvolať sa v rámci opravného prostriedku proti rozhodnutiu o jeho odovzdaní na okolnosti, ktoré nastali po tom, čo bolo prijaté toto rozhodnutie, spĺňa túto povinnosť stanovenia účinného a rýchleho opravného prostriedku (pozri analogicky rozsudok z 25. októbra 2017, Shiri, C-201/16, EU:C:2017:805, bod 45).

V tomto kontexte článok 27 ods. 1 nariadenia Dublin III nemožno vykladať v tom zmysle, že bráni takejto právnej úprave len preto, že táto právna úprava môže viesť súd rozhodujúci o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu o odovzdaní k tomu, aby v situácii, o akú ide vo veci samej, zohľadnil okolnosti, ktoré nastali nielen po prijatí tohto rozhodnutia, ale aj po odovzdaní dotknutej osoby vykonanom v súlade s uvedeným rozhodnutím.

Je zrejmé, že takéto okolnosti nemožno považovať za relevantné na účely uplatnenia pravidiel nachádzajúcich sa v tomto nariadení, ktoré podobne ako pravidlá stanovené v článku 29 ods. 1 a 2 tohto nariadenia upravujú postup konania o prijatie späť po odovzdaní.

Napriek tomu vykonanie odovzdania, ktoré je jednoduchým a skutočným výkonom rozhodnutia o odovzdaní, nemôže svojou povahou ako také s konečnou platnosťou zakladať zodpovednosť členského štátu, do ktorého bola dotknutá osoba odovzdaná.

Je totiž nutné po prvé konštatovať, že nijaké ustanovenie nariadenia Dublin III nepriznáva vykonaniu odovzdania takýto účinok, ani nestanovuje, že toto vykonanie je relevantné na určenie zodpovedného členského štátu.

Po druhé z článku 29 ods. 3 tohto nariadenia naopak vyplýva, že dotknutá osoba musí byť prijatá späť členským štátom, ktorý vykonal odovzdanie v prípade, ak išlo o chybné vykonanie odovzdania alebo zrušenie rozhodnutia o odovzdaní už po vykonaní odovzdania, čo nevyhnutne znamená, že zodpovednosť členského štátu, do ktorého bolo odovzdanie vykonané, možno v niektorých prípadoch napadnúť po uskutočnení odovzdania.

Po tretie opačné riešenie by mohlo úplne zbaviť odvolanie alebo preskúmanie, ktoré sú stanovené v článku 27 ods. 1 uvedeného nariadenia, potrebného účinku a narušiť súdnu ochranu zaručenú dotknutým osobám vzhľadom na to, že z článku 27 ods. 3 tohto istého nariadenia vyplýva, že podanie odvolania alebo návrhu na preskúmanie nevyhnutne nevedie k odkladu výkonu rozhodnutia o odovzdaní a že toto rozhodnutie automaticky nebráni vykonaniu odovzdania ešte predtým, než by mohla byť posúdená zákonnosť tohto rozhodnutia súdom.

V tejto súvislosti treba pripomenúť, že pri konaniach o prijatie späť sa musí povinne postupovať v súlade s pravidlami uvedenými najmä v kapitole VI nariadenia Dublin III a že musia byť vedené pri dodržiavaní súboru pevne stanovených lehôt (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. júla 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, body 49 a 50).“

- Rozsudok SD EÚ z 26. júla 2017, A.S., C-490/16, EU:C:2017:585, body 56-58 a bod 60:

„Pokiaľ ide po druhé o lehotu stanovenú v článku 29 ods. 2 nariadenia Dublin III, na jednej strane zo spojenia medzi rôznymi odsekmi tohto článku a na druhej strane pri absencii akéhokoľvek spresnenia v tomto ustanovení, pokiaľ ide o začiatok plynutia tejto lehoty, vyplýva, že sa spresňujú len dôsledky uplynutia lehoty na uskutočnenie odovzdania, ktoré je uvedené v článku 29 ods. 1 tohto nariadenia (pozri analogicky rozsudok z 29. januára 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, bod 50).

Článok 29 ods. 1 nariadenia Dublin III teda zohľadňuje dôsledky prípadného podania žaloby, keď stanovuje, že lehota šiestich mesiacov na uskutočnenie odovzdania plynie od konečného rozhodnutia o odvolaní alebo preskúmaní, ak majú v súlade s článkom 27 ods. 3 tohto nariadenia odkladný účinok.

V dôsledku toho podanie žaloby, ktorej ako žalobe v konaní vo veci samej sa priznal odkladný účinok, predpokladá, že lehota na uskutočnenie odovzdania v zásade uplynie až šesť mesiacov po vydaní konečného rozhodnutia o tejto žalobe.

Článok 29 ods. 1 a 2 uvedeného nariadenia sa má vykladať v tom zmysle, že podanie takej žaloby so sebou prináša, že lehota zakotvená v týchto ustanoveniach začína plynúť až od konečného rozhodnutia o tejto žalobe, vrátane situácie, ak sa súd, ktorému bola vec predložená, rozhodol zaslať návrh na začatie prejudiciálneho konania Súdnemu dvoru, pokiaľ má uvedená žaloba v súlade s článkom 27 ods. 3 tohto istého nariadenia odkladný účinok.“

22. Vo svetle uvedeného a v súlade s judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie má kasačný súd za to, že nakoľko v predmetnej veci nedošlo k odovzdaniu v lehote šiestich mesiacov stanovenej v článku 29 ods. 1 a 2 Nariadenia Dublin III, zodpovednosť automaticky prešla na žiadajúci členský štát, a to bez toho, aby bolo potrebné, aby zodpovedný členský štát odmietol prevziať alebo prijať späť dotknutú osobu. Ani vykonanie odovzdania, svojou povahou ako také s konečnou platnosťou nemôže zakladať zodpovednosť Maďarskej republiky, do ktorej bol sťažovateľ odovzdaný po lehote šiestich mesiacov od právoplatnosti zrušujúceho rozhodnutia krajského súdu.

23. Záverom kasačný súd poukazuje na znenie čl. 29 ods. 3 Nariadenia Dublin III, z ktorého vyplýva, že dotknutá osoba musí byť prijatá späť členským štátom, ktorý vykonal odovzdanie v prípade, ak išlo o chybné vykonanie odovzdania alebo zrušenie rozhodnutia o odovzdaní už po vykonaní odovzdania. Z uvedeného možno vyvodíť, že zodpovednosť členského štátu, do ktorého bolo odovzdanie vykonané, možno v niektorých prípadoch napadnúť po uskutočnení odovzdania. Samotné nariadenie ráta s chybným odovzdaním či zrušením rozhodnutia o odovzdaní, nakoľko absencia tohto ustanovenia by

mohlo úplne zbaviť odvolanie alebo preskúmanie, ktoré sú stanovené v článku 27 ods. 1 Nariadenia Dublin III, potrebného účinku a narušiť súdnu ochranu zaručenú dotknutým osobám.

V.

24. Kasačný súd na základe vyššie uvedených úvah konštatuje, že krajský súd dospel k nesprávnemu záveru, keď preskúmané rozhodnutie žalovaného považoval za súladné so zákonom a správnu žalobu zamietol. Nakoľko samotné preskúmané rozhodnutie v spojení s konaním, ktoré mu predchádzalo, trpí vadami, ktoré ho činia nezákonným, kasačný súd nezrušil napadnutý rozsudok, ale považoval za potrebné rozhodnúť v zmysle § 462 ods. 2 v spojení s § 457 ods. 1 S.s.p. tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Ostatnými námietkami sa súd nezaoberal, nakoľko zistil závažný dôvod na zmenu napadnutého rozsudku a zrušenie preskúmaného rozhodnutia.

25. V ďalšom konaní žalovaný viazaný právnym názorom kasačného súdu po postupe v zmysle čl. 29 odsek 3 Nariadenia Dublin III opätovne vo veci rozhodne a na základe zistených skutočností vec správne právne posúdi.

Podľa § 462 ods. 2 S.s.p. ak kasačný súd dospeje k záveru, že napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy nie je v súlade so zákonom, a krajský súd žalobu zamietol, môže rozhodnutie krajského súdu zmeniť tak, že zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vec mu vráti na ďalšie konanie.

26. O nároku na náhradu trov konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 S.s.p. tak, že sťažovateľovi, ako úspešnému účastníkovi konania o kasačnej sťažnosti, nárok na náhradu trov konania priznal. V zmysle § 175 ods. 2 S.s.p. v spojení s dôvodovou správou k § 467 S.s.p. (teleologický výklad) o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením krajského súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok n i e j e príпустný.